

Karácsonyi előkép

Irta: Jártas Róza

Szin: középen karácsonyfa, körülötte angyalkák kézfogva körbe járnak. A kulisszák mögül nagyon halkan kihallatszik a zene, pl. Mennyből az angyal, Dicsőség mennyben az Istennek... dallamára. Jobbról Hamupipőke galambokkal és a Királyfi, Piroska és a Farkas, Argirus királyfi Tündérilonával stb. mesealakok élő alakjai. Felülről erős fény, fenyőgallyak, kék függönydísz, kékes-fehér világítás (kék villanykörten.)

A felolvasó a függöny előtt az alábbi Kincsek című cikket olvassa, cikkiró nevének bejelentésével.

Hangulatkeltés. Olvasás után halk zene szól: „Stille Nacht... heilige Nacht...” a szin elülső közepén kis fiu vagy leányka szegényes, kopott ruhácskában kis asztalkára tett s nyitott nagy meséskönyvre boruljon csukott szemmel. (Alszik.)

KINCSEK

Irta Jártas Róza.

Nemcsak a bányák mélyeiben rejtőznek káprázatos és megfizethetetlen értékű kincsek: hanem a gyermeklelkek égi tiszta és ragyogó mélységeiben is.

Az az édesanya, aki mesélni szokott gyermekeinek a napi munkák pihenő perceiben: az igazi édesanya. Az: örökértékű kincseket bányász... termel, kis gyermeke lelkének titkos rejtekeiből.

Az ilyen módon nevelt gyermek, ha felnőtt sorba jut, — zúgjon bár felette az élet vihara; tépheti is talán szívét az élet kesztyütlen kemény keze: mindig megtalálja, — önmagában rejtve — azt a tündérszigetet, ahol a fáradt lélek megpihenhet; — ha fázik: melegedhet; — a kesergő kacaghat is; — a siránkozó: boldogan mosolyodik el... Hiszen feléje intenek, kacagnak, csilingelnek: a gyermekkori színes, ragyogó, szívárványos meséinek alakjai.

Óh, gyermekkor örömei! Boldog kacagástól muzsikáló gyermekmesék! — Meseórák!... Meséskönyvek világa!

Gyermekálmok bűbajos harangszava! Zsongjatok körül minden gyermekszobát! Ragyogjátok tele fénysugaraitokkal: a hófehér kis lelkecskék édes álmait!

Meséljenek az édes anyák! de a gyermeknevelők is, sokat, szépeket! — Gyujtsuk föl a mesevilág kis mécsét a gyermekeknek! Hadd repüljön a lelkük szárnya annak fénye mellett, — messze-messze — a színes mesék határnélküli határáig...

Meséljünk sokat, szépeket, a gyermekeknek! — Hiszen tudjuk mindnyájan, hogy legszebb, legkedvesebb emlékeinket: a gyermekkorból, gyermekélményeinkből szedegetjük elő, mint va-

lami csodás tündérbányából: a kincseket; ameyeknek fénye és értéke: a sirig velünk marad: — s gazdagítja szívünket. Az anya és gyermekszereket örökmécse: a mese, amely valamikor édesanyánk puha meleg ajkairól csengett-bongott az alkony csendes óráiban... Ezért van az, hogy: Királyok, bölcs elmék, hősök, — Napóleonok, mind-mind: a gyermekkor meseszép virányaira, virágözönben, napsugárban fürdő kicsiny völgyecskeire néznek vissza... vágyakozva... Néznek... néznek... sóhajtanak... és lassan: könny permetez; a távol, eltűnt messzeség felé néző szemekből... És lehajlik, meghajol: a koronás fő... a bölcs elme... a büszke, vitézi sisakkal fődött fej... A gyermekmesék arany pillangói pedig szállnak... libbennek messze... messze...

F Ü G G Ö N Y.

...Alszik a gyermek. Kezében nagy meséskönyvet szorongat. Az öreg meséskönyv alakjai megelevenednek — és mosollyal, fényvel — boldogsággal ragyognak feléje. Mert valóban, ime: a gyermekálom tündérsziget, csodaszép tündérkertté válik még akkor is, habár az élet Szahara-sivatagján járjunk is... Ez az a hely, idő, — hova visszavágyunk: Mert a boldogság: a vágyunk!

A Szorgalom Hamupipókéje... Piroska bátorsága a gonosz farkassal... Jancsi és Juliska lankadatlan hűséges testvéri szeretete... egymással, egymásért.

A Vidámság mindig mosolygó, aranyszivü Törpéi... Csipke-rózsika hűséges várakozása: az eljövendő Királyfira.

Hőfőherke... a tiszta lelkek teljes boldogsága; lelkek, akik előbb megszenvedik s így érdemlik, küzdik ki: boldogságukat. Mindezekből tevődik, szövődik össze életünk.

S ime, mindezek a szépségek: alázatos hittel borulnak az emberi nem örökboldogságának szimboluma: a Karácsonyfa elé... Karácsonyfa! — E szóban, e gondolatban: benne él, benne ragyog, — benne lüktet minden elképzeltetlen boldogság! Egy kis darab Mennország a földön. Aknázza ki minden gyermeknevelő, édesanya, ezt a gyönyörökkel teljes kincset: a karácsony örömeit, gyermeke lelkéből.

Mert vannak kicsiny, egyszerű örömök az életünkben; de vannak királyian felséges örömök és ez: a karácsony öröme!

Karácsonyfa illatos zöldje... színes cukorkák, aranypiros almák, ezüstös diók... Kacagó gyermekarcok... imádság... zsoltár-ének mind, mind a Karácsony örömeinek gyöngyfüzérbe szedett drágaságai... Királyi örömök: királyi homlokokon... királyi szívekben...

Titkos vágyaink... legszebb álmaink valóra válása!... És mikből szövődik, fonódik — össze: ez az elavulhatatlan gyöngyfüzér?

A jóság és szorgalom; e két ikertestvér: széppé teszi az életét még a Hamupipókéknek is.

A bátorság és vidámság; — megszemélyesítői: a Törpék; szembenéznek a legnagyobb küzdelemmel is és játszva győzik le azt, mint egykor, Dávid Góliátot.

A legsúlyosabb munkákat és kötelességszabta nehézségeket is megkönnyíti — és szinte kicsinnyé törpíti: ha vidáman és jószándékkal végezzük el azokat.

A kitartó, lelkiismeretes munkálkodás; törekvés: kitűzött célunk elérésére: még a százéves tövisekből is rózsákat tud fakasztani.

És az erősakaratu, munkás, hűséges Csipkerózsikákért biztosan eljönnek a várva várt királyfiak.

A tiszta lelkek; a „Hófehérké” mindig teljes boldogságot élveznek és sokkal több örömet nyujt nekik az élet, épp azért, mert szerényebbek: a boldogságra törekvő igényeik... mint másoknak. És minden körülmények között, az élet napfényes oldalán, avagy borulatában megtalálják az ő örömeiket... Kincskereső bányász, aki: az élet és kötelességteljesítés mélységeiben mindig talál aranyat... És Hófehérke lesz és marad mindig a lelke...

Méltósággal emelkedik ki a Meseképek sokaságából maga a Karácsonyfa. Az imádságos angyali énekeket muzsikáló Karácsonyfa! Ott ragyog és uralkodik. királyi hatalmával: minden emberi, földi szépségen... jóságon... és boldogságon...

Mert: minden erő, — szépség... boldogság... diadal és győzelem, az Égből ered, — onnan forrásozik — és oda is törekszik vissza!

Eppen ezen elsorolt okoknál fogva: elmondhatjuk, hogy sohse lesz, — de nem is lehet egészen boldogtalan, önzés nélkül üli boldogtalan az: akinek gyermekkorát: a szivárványos karácsonyi örömei valamikor bearanyozták, — habár talán szerény alakban is.

Sohasem csuszhat le a becsület szintjéről, — sohse törheti le a bűn és romlás annak a lelkét, — akinek: ha egyszer is, de voltak karácsonyi örömei. És valamikor elmerült hívő, tiszta lelke: a Csordapásztorok: végtelenül egyszerű, de épp oly páratlan szépségű dallamában. Valóban: az élet talizmánja a karácsony öröme. Mi, felnőttek tanuljunk: hinni, bízni, a gyermekektől.

Amde másfelől, őrizzük, védjük is meg az ő hitüket és bennünk való bizodalumukat, minden szívünksgallta eszközökkel.

A fenséges cél érdekében, — hogy minél több és szebb karácsonyi örömet nyujthassunk a szegény gyermekeknek, — meg is tesz a magyar társadalom mindent. Egyesek, családok, társaság, mindenki a karácsony angyalainak munkatársává szegődik: a szeretet találékonyságával, önmegtadással lesznek, — a gyer-

mekekért —, a gyermeklélek örömeiért: a szeretet hősei, különösen az édesanyák.

Amde meg is kapják érte jutalmukat! Mert újra gyermekké ifjodik a lelkük, megfürdik szivük, a gyermekek örömeinek nap-sugarában. Azok a nemes lelkek pedig, hatványozott örömet élveznek, akik jótékonyaságukkal, fáradozással hozzájárulnak ahhoz, hogy a Gyermekmenhelyek és Ovodák sokszor névtelen kicsinyeinek, részt juttatnak a saját örömeikből. Filléreikkel, munkájukkal iparkodnak minél szebb és maradandóbb oltárt emelni, a karácsonyi örömeink, — más szegény gyermeke számára. Ők a boldogság és lelki örömök lámpagyújtogatói... A nyomorúság és szegénység éjtszakájában felragyogó csillagok...

Áldjon meg minden ily nemes lelket benső lelki örömeikkel az örökszeretet, a Kised Jézus, aki azt mondá:

„Bármit adtok is az én nevemben, a legkisebbnek is atyámfiái közül, nékem adjátok.“

Ennél nagyobb örömet és köszönetet senki más nem adhat. Ezzel a legszentebb módon meg van fizetve adományunk és fáradságunk. Elfeleltettük másokkal a szegénységet: Karácsonykor. Van-e ennél szebb, nemesebb öröm? Könnyet törölni... Kacajt fakasztani... fényt deríteni a sötétségben? Minden jótékonyaság: a szeretet templomának örökmécsé!

Ragyogjon minél több ilyen örökmécs édes Hazánk minden kicsiny otthonában...

— Vége —

Béke Királynéja ...

Liliomok Királynéja,
Gyöngyvirágos Szüzanya!
Csillagfényvel beragyogott
Betlehemi szent tanyal

Ti tartjátok öletekben:
Földnek, Égnek Istenét!
Bűnös lelkünk Megváltóját,
Égi Atyánk szerelmét!

Te — legelső — s legékesebb
Szentségtartó: Mária!
Te tudod, hogy a lelkünkön
Mennyi a bűn, — a hiba!

Te szóli Hozzá, — legelőször,
Jézuskánkhoz, — Szüzanyánk!
Ne gyötörje, ne kínozza
Az ellenség: bus Hazánk!

Te zokogd el, a sok özvegy
S árva gyermek bánatát!
Te, — Akinek szent szívét a
Kín hét töre járta át...

... Óh, ha drága ajkaiddal,
Kis Jézuskánkhoz beszélsz;
S istenanyai sziveddel:
Nemzetünk pártjára kélsz,

Hittel hisszük: hogy békére
S szabadságra virradunk!
S Neked: „Béke Királynéja“
Hálás szivünk szerelmével hódolunk!

Jártas Róza.